

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMVB's	5
Ambtenarenrecht	5
Werkloosheid	7
Sociale zekerheid overig	7
TOZO, NOW, TOFA, TONK	7
Bestuursrecht overig	8
Exploitatievergunning	8
Belastingdienst-Toeslagen	9
Onderwijs	11
Studiefinanciering	12
Wegenverkeerswet	14
Wet openbaarheid van bestuur	15
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16
Asiel	17
Opvang	18
Richtlijnen en verordeningen	19
Vreemdelingenbewaring	20
Procesrecht	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 185

Grote Kamer ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Grondwet 120

Awb 3:4

TOETSINGSVERBOD. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Kinderopvangtoeslag. De (grond)wetgever buigt zich op dit moment over de vraag of het toetsingsverbod in zijn huidige vorm gehandhaafd moet blijven (Kamerstukken II, 2021/22, 35 925-VII, nr. 169). Tot welk resultaat dit zal leiden, zal de toekomst uitwijzen. De Afdeling acht het niet aangewezen de gedachtevorming door de (grond)wetgever te doorkruisen door het toetsingsverbod nu anders uit te leggen dan voorheen. Dit betekent dat er bij de huidige stand van de rechtsontwikkeling onvoldoende aanleiding is om het toetsingsverbod anders uit te leggen dan tot nu toe in de jurisprudentie is gedaan. Indien sprake is van bijzondere omstandigheden die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever, kan aanleiding bestaan om tot een andere uitkomst te komen dan waartoe toepassing van de wettelijke bepaling leidt. Dat is het geval indien die niet verdisconteerde bijzondere omstandigheden de toepassing van de wettelijke bepaling zozeer in strijd doen zijn met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege moet blijven.

Zie ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2023:852](#). Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Grote kamer van Afdeling bestuursrechtspraak loopt aan tegen hardheid van de wet") uitgebracht.

Verder wordt gewezen op de samenvattingen van deze uitspraken onder het kopje "Belastingdienst/Toeslagen (JnB 2023, 195).

JnB 2023, 186

ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:816](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen (NH).

Awb 2:15, 4:17

ELEKTRONISCHE VERZENDING. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN.

Gezien de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2:15 van de Awb (Kamerstukken II, 2001/02, 28483, nr. 3, blz. 39) wordt met deze bepaling niet beoogd de elektronische weg bij wijze van uitzondering voor individuele indieners af te sluiten, en op die manier voor hen een hogere drempel op te werpen voor correspondentie met het desbetreffende bestuursorgaan. Om die reden wordt het in strijd geacht met de strekking van artikel 2:15 van de Awb om, zoals het college i.c. heeft beoogd met zijn brief, een specifieke persoon, in dit geval de gemachtigde van [appellante], uit te sluiten van correspondentie langs de elektronische weg. Gelet hierop kan deze brief niet het gevolg hebben dat het college daarmee voor ogen heeft gehad en kan die brief niet dienen als grondslag voor de weigering van elektronisch verkeer in de vorm van e-mailberichten van de gemachtigde. Dit betekent dat het feit dat de berichten

per e-mail zijn verstuurd, niet maakt dat deze niet aangemerkt kunnen worden als ingebrekestellingen.

JnB 2023, 187

ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:833](#)

college van burgemeester en wethouders van Wageningen.

Awb 8:75

PROCESKOSTEN. I.c. heeft [appellant] in beroep een proceskostenformulier overgelegd waarmee hij om vergoeding van verletkosten heeft gevraagd. Als bijlage bij het proceskostenformulier heeft [appellant] een declaratieoverzicht gevoegd met een uurtarief van € 82,00. [Appellant] heeft toegelicht dat hij dat bedrag heeft ontleend aan de toelichting op het proceskostenformulier, omdat daarop dat bedrag als maximum uurtarief staat en zijn eigenlijke uurtarief dat bedrag overschrijdt. Dat laat echter onverlet dat het aan [appellant] is om zijn eigenlijke uurtarief te onderbouwen, bijvoorbeeld door middel van loonstroken of facturen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 188

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 24-02-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:750](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente De Bilt, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. OVERTREDER. ONDERERFPACHTER. Handhaving voorwaardelijke verplichting bestemmingsplan. I.c. wordt geoordeeld dat verzoekster in de hoedanigheid van ondererfoprichter als overtreder kan worden aangemerkt. De recente conclusie van staatsraad advocaat-generaal Wattel van 15-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:579](#) over de begrippen 'overtreder' en 'functioneel ouderschap' brengt hierin vooralsnog geen verandering.

[...] 1. [...] Waar het in deze zaak om draait is of het golfcentrum al open mag zijn, terwijl de 9-holesbaan en andere delen van de terreininrichting nog niet klaar zijn.

[...] 4. Het college heeft [...] [verzoekster] [...] gelast om [...] het gebruik van de gronden en bouwwerken te staken en gestaakt te houden totdat de terreininrichting geheel voldoet aan de terreininrichting uit hoofdstuk 4 van het inrichtingsplan. Aan de last is een dwangsom verbonden [...].

[...] Er is een overtreding van het bestemmingsplan

20. De conclusie van de voorzieningenrechter is dat het gebruiken van het golfcentrum in strijd is met de voorwaardelijke verplichting uit artikel 13.2 van de regels van het bestemmingsplan. Dit is een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo).

[...] Is het juiste bedrijf aangeschreven?

[...] 23. Staatsbosbeheer is eigenaar van de gronden van het golfbaanterrein. Staatsbosbeheer heeft de gronden in erfpacht gegeven aan Recreatieschap Stichtse Groenlanden, die de gronden weer in ondererfpacht heeft gegeven aan [verzoekster] . [onderneming] is de exploitant van het golfcentrum. [verzoekster] is enig aandeelhouder van [onderneming] .

[...] De positie van de zakelijk gerechtigde

27. Voor de vraag of [verzoekster] in de hoedanigheid van ondererfpachter als overtreder kan worden aangemerkt kijkt de voorzieningenrechter naar de rechtspraak van de Afdeling over eigenaren van onroerende zaken die als overtreder worden aangemerkt van gebruiksovertredingen van het bestemmingsplan die door een huurder zijn verricht. Volgens deze rechtspraak mag van de eigenaar van panden die worden verhuurd, worden gevegd dat hij zich tot op zekere hoogte informeert over het gebruik dat van het verhuurde pand wordt gemaakt. Om niet verantwoordelijk te kunnen worden gehouden voor onrechtmatig gebruik van het door hem verhuurde pand, moet de eigenaar aannemelijk maken dat hij niet wist en niet kon weten dat het pand op die manier werd gebruikt.⁶ Een (onder)erfpachter zoals [verzoekster] heeft als zakelijk gerechtigde naar het oordeel van de voorzieningenrechter dezelfde positie als een eigenaar in deze rechtspraak van de Afdeling.

28. De voorzieningenrechter heeft kennis genomen van de recente conclusie van staatsraad advocaat-generaal Wattel over de begrippen ‘overtreder’ en ‘functioneel daderschap’.⁷ De conclusie onderscheidt in punt 6.29 een categorie van zaken waarin iemands hoedanigheid van eigenaar van een onroerende zaak in beginsel tot verantwoordelijkheid leidt voor onrechtmatig gebruik van die onroerende zaak, terwijl dat soms is gebaseerd op een zorgplicht die niet uit de wettelijke delictsomschrijving voortvloeit. In de conclusie wordt de voorkeur uitgesproken om aan de wetgever voor te leggen om desgewenst te voorzien in een wettelijke basis voor een dergelijke risicoaansprakelijkheid, waarbij de bestuursrechter tot die tijd de striktere strafrechtelijke criteria voor functioneel daderschap zou moeten hanteren. Als deze lijn uit de conclusie gevolgd wordt, zou de zakelijk gerechtigde alleen als overtreder van een dergelijke gedraging van een gebruiker kunnen worden aangemerkt, als wordt voldaan aan de criteria van beschikkingsmacht en aanvaarding.

Zorgplicht in Wabo bij gebruiksovertreding

29. De voorzieningenrechter ziet in deze zaak geen aanleiding om die striktere lijn in afwijking van de huidige vaste rechtspraak van de Afdeling toe te passen. Daarbij stelt hij voorop dat de conclusie net anderhalve week oud is en dat deze procedure – een voorlopige voorziening bij de bestuursrechter in eerste aanleg in afwachting van een beslissing op bezwaar – niet de aangewezen plek is voor een nieuwe lijn over het leerstuk van functioneel daderschap. De conclusie van de staatsraad advocaat-generaal gaat bovendien over het overtreden van de Huisvestingswet. In die wet of in de wetsgeschiedenis ervan kan volgens de conclusie niet een vergaande zorgplicht van de eigenaar worden gelezen om mogelijke overtredingen door een huurder te voorkomen. Dat de conclusie ook in zaken over gebruiksovertredingen van het bestemmingsplan een afwijking van de hiervoor genoemde rechtspraak van de Afdeling bepleit is niet zo duidelijk. In het hiervoor al genoemde punt 6.29 van de conclusie wordt namelijk overwogen dat er voor het daderschap geen licht hoeft te zitten tussen het bestuursrecht en het strafrecht, als de hiervoor geschetste kwalitatieve zorgplicht voortvloeit uit de wettelijke omschrijving van de delictsbepaling.

30. In deze zaak gaat het over een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo, waarin is bepaald dat het verboden is om zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat bestaat uit het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling volgt dat de wetgever daarbij ook voor ogen had het *laten* gebruiken of het in gebruik *geven* van een bouwwerk

of gronden. De wetgever wees daarbij als voorbeeld op de situatie waarin de eigenaar het gebruik van een bouwwerk door derden toestaat.⁸ De Afdeling heeft hier in haar rechtspraak ook al op gewezen.⁹ De voorzieningenrechter oordeelt dat de wetgever op deze wijze bewust heeft gekozen voor het aannemen van een zorgplicht voor zakelijk gerechtigden van onroerende zaken, voor zover het gaat om gebruiksovertredingen van het bestemmingsplan.

[verzoekster] is functioneel dader

31. Het gevolg hiervan is dat een zakelijk gerechtigde – zoals een (onder)erfpachter – vanuit deze risicoaansprakelijkheid als overtreder kan worden aangemerkt. De voorzieningenrechter houdt daarom vast aan de hiervoor aangehaalde rechtspraak, op grond waarvan [verzoekster], als ondererfpachter, als overtreder kan worden aangemerkt van het in gebruik nemen van het golfcentrum door [onderneming]. [...]

JnB 2023, 189

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 06-02-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:1016](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bloemendaal, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.27 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5 lid 1, lid 3

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERKLARING VAN GEEN BEDENKINGEN (VVGB).

Afwijzing aanvraag omgevingsvergunning voor het bouwen van drie woningen. De door de gemeenteraad vastgestelde lijst in bijlage 1 bij de Nota is aan te merken als een lijst van categorieën van gevallen waarvoor geen VVGB van de raad is vereist, zoals bedoeld in artikel 6.5, derde lid, Bor. Volgens vaste jurisprudentie is een dergelijke lijst aan te merken als een algemeen verbindend voorschrift. De gemeenteraad kon daarom niet met de motie van 16 december 2021 incidenteel bepalen dat “het mandaat eenmalig werd ingetrokken” en de afgifte van de VVGB in dit geval toch aan de raad was. Dit is immers in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Van een algemeen verbindend voorschrift kan alleen worden afgeweken indien het voorschrift zelf daartoe ruimte openlaat. Daarvan is hier echter geen sprake. Omdat het bouwplan dus valt onder een van de categorieën genoemd in de lijst van bijlage 1 geldt de hoofdregel van artikel 2.27, eerste lid, Wabo niet en is een VVGB van de gemeenteraad dus niet vereist voor de afgifte van de omgevingsvergunning.

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 03-02-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:481](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 190

MK CRvB, [ECLI:NL:CRVB:2023:347](#)

korpschef van politie.

Besluit bezoldiging politie (Bbp) 1 lid 1 aanhef en onder u, 39b lid 2

AMBTENARENRECHT. ABP ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSPENSIOEN (AAOP). De Raad komt tot de conclusie dat artikel 39, tweede lid, van het Bbp, zoals dat gold op 1 oktober 2019, zo moet worden uitgelegd dat bij de vaststelling van de aanvullende uitkering het AAOP moet worden betrokken. Bij het bestreden besluit is voor de uitkering waarop de aanvulling plaatsvindt dan ook terecht uitgegaan van de WIA-uitkering inclusief vakantiegeld, vermeerderd met het AAOP. Het hoger beroep van de korpschef slaagt dus. Betrokkene heeft in het incidenteel hoger beroep zijn in bezwaar en beroep ingenomen standpunt gehandhaafd dat uitbetaling achteraf van de aanvullende uitkering een financieel nadeel oplevert en dat het Bbp geen grondslag biedt voor deze wijze van uitbetaling. De Raad oordeelt dat betrokkene zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aanvullende uitkering steeds uiterlijk aan het eind van de desbetreffende kalendermaand moet worden uitbetaald. Het bestreden besluit kan dan ook in zoverre geen stand houden. Ook het incidenteel hoger beroep van betrokkene slaagt dus.

JnB 2023, 191

MK 23-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:346](https://ecli.nl/crvb/2023/346)

korpschef van politie.

Besluit bezoldiging politie (Bbp) 29b, 29c, 29d, 29e

Politiewet 2012 (Politiewet) 2 aanhef en onderdeel a, 3, 7, 8

Regeling Vervroegde Uittreding sector Politie (RVU)

AMBTENARENRECHT. DOUANEAMBTENAAR. UITLEG ZINSNEDE “AANGESTELD ALS AMBTENAAR VOOR DE UITVOERING VAN DE POLITIETAAK”. De korpschef heeft terecht geconcludeerd dat betrokkenen niet aan de 25 jaren-eis van artikel 29c, derde lid, onder a van het Bbp voldoen.

4.5. Niet ter discussie staat dat betrokkenen voldoen aan de voorwaarde dat zij ten minste 35 jaren in politiedienst werkzaam zijn zoals bedoeld in artikel 29c, derde lid, van het Bbp. Voor de berekening van deze jaren worden namelijk op grond van artikel 29c, zesde lid, onder b, van het Bbp ook meegeteld de jaren waarin de ambtenaar aantoonbaar was aangesteld als buitengewoon opsporingsambtenaar van de Douane.

4.6. In geschil is of betrokkenen ook voldoen aan de voorwaarde dat zij van de hiervoor bedoelde 35 jaren ten minste 25 jaren zijn aangesteld als ambtenaar voor de uitvoering van de politietaak als bedoeld in artikel 29c, derde lid, onder a van het Bbp. Meer specifiek gaat het om de vraag of de jaren waarin betrokkenen bij de Douane in dienst waren geheel of gedeeltelijk zijn aan te merken als jaren waarin zij waren aangesteld als ambtenaar voor de uitvoering van de politietaak.

4.7.1. Voor de uitleg van de zinsnede “aangesteld als ambtenaar voor de uitvoering van de politietaak” in artikel 29c, derde lid, onder a van het Bbp is het volgende van belang.

4.7.2. De ambtenaar van politie, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, zoals bedoeld in het Besluit algemene rechtspositie politie en het Bbp, vindt zijn wettelijke grondslag in artikel 2, aanhef en onderdeel a, van de Politiewet 2012 (Politiewet). [...] De bevoegdheden, bedoeld in het eerste, derde en vierde lid van artikel 7 komen volgens het negende lid van die bepaling, als de minister dat heeft bepaald ook toe aan buitengewoon opsporingsambtenaren in de zin van artikel 142, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering. Ook de bevoegdheid van artikel 8, eerste lid, komt tevens toe aan deze buitengewoon opsporingsambtenaren. Onder deze groep valt de

Douaneambtenaar . De Politiewet maakt daarmee onmiskenbaar onderscheid tussen de ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak enerzijds, en de buitengewoon opsporingsambtenaar anderzijds. Dat aan de tweede categorie de meeste bevoegdheden – maar niet die in het kader van het verlenen van hulp aan hen die dat behoeven – kunnen worden, of, in het geval van artikel 8, zijn toebedeeld, die ook toekomen aan de eerste categorie, maakt, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet dat beide categorieën op één lijn zijn te stellen. Volgens de systematiek van de Politiewet is de Douaneambtenaar nu juist géén ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak. Dit volgt overigens ook uit het zesde lid van artikel 29c van het Bbp, waarin is bepaald dat de dienstjaren van de Douaneambtenaar mede worden aangemerkt als politiedienstjaren. Die bepaling zou zonder betekenis zijn als met de ambtenaar, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, mede de opsporingsambtenaren van de Douane worden bedoeld.

4.8. De korpschef heeft dus terecht geconcludeerd dat betrokkenen niet aan de 25 jaren-eis van artikel 29c, derde lid, onder a van het Bbp voldoen. In dit kader verdient vermelding dat de korpschef ter zitting heeft toegezegd dat als zijn hoger beroep slaagt, de besluiten van 26 juli 2022 respectievelijk 5 november 2022, waarbij aan betrokkenen een RVU-uitkering is toegekend, in stand zullen blijven en deze uitkeringen dan dus niet zullen worden teruggevorderd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2023, 192

MK CRvB, 23-02-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:367](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 19 lid 1 aanhef en onder e

‘Landelijk Bericht IM Uitkeren’ (Landelijk Bericht) van 2 april 2020 (2020-WW-023) en 22 juli 2020 (2020-WW-053)

WERKLOOSHEID. VERBLIJF IN BUITENLAND. Het Uvw heeft het herlevingsverzoek van appellante in overeenstemming met de in het Landelijk Bericht neergelegde gedragslijn afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat terugkeer naar Nederland onmogelijk is of was (vanwege reisbeperkingen door de coronacrisis zoals sluiten van grenzen/geen vliegverkeer). Appellante heeft erkend dat in haar geval terugkeer naar Nederland voor 1 juli 2020 mogelijk was. Het Uvw heeft deze gedragslijn dan ook consistent toegepast. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA, TONK

JnB 2023, 193

Rechtbank Rotterdam, 23-02-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:1422](#)

college van burgemeester en wethouders van Leidschendam-Voorburg, verweerder.

Participatiewet (Pw) 35 lid 1

Tijdelijke Ondersteuning voor Noodzakelijke Kosten (TONK)

Beleidsregels Tijdelijke Ondersteuning Noodzakelijke Kosten Leidschendam-Voorburg 2021 (de Beleidsregels) 4

TONK. De rechter heeft geen ruimte voor een beoordeling van het standpunt van eiser dat verweerder ook de hypotheekaflossing in aanmerking had moeten nemen in plaats van enkel de hypotheekrente. De verschillen tussen gemeenten maken niet dat sprake is van politieke willekeur. Deze kunnen wel te maken hebben met politieke verschillen tussen gemeenten. Gelet op het buitenwettelijk begunstigend karakter van de beleidsregel is ook voor een beoordeling van de grieven van eiser tegen de wijze van besteding van het van het Rijk ontvangen budget, geen ruimte. Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder, eveneens op goede gronden, heeft aangenomen dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een afwijking van de Beleidsregels noodzakelijk maken. De rechtbank begrijpt dat het lastig voor eiser is geweest dat de vaste lasten doorliepen terwijl met het bedrijf geen inkomsten konden worden verworven. De rechtbank stelt echter vast dat de TONK-regeling niet is bedoeld om dit op te lossen. Deze regeling is niet in het leven geroepen om ondernemers overeind te houden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Exploatievergunning

JnB 2023, 194

ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:820](#)

burgemeester van Amsterdam.

EXPLOITATIEVERGUNNING. VOORSCHRIFT. HANDHAVING. DWANGSOM. BEGRIP PARASOL. VERTROUWENSBEGINSSEL. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de overkappingen in kwestie niet kunnen worden aangemerkt als parasol in de zin van het voorschrift van de exploitatievergunning. De overkappingen waren dan ook in strijd met dat voorschrift, zodat de burgemeester bevoegd was om handhavend op te treden. Appellante mocht de gerechtvaardigde verwachting hebben dat niet handhavend zou worden opgetreden tegen de aanwezigheid van de overkappingen. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. De rechtbank heeft terecht overwogen dat handhavend optreden i.c. niet onevenredig was in verhouding tot de daarmee te dienen doelen. De burgemeester hoefde dus niet af te zien van handhavend optreden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 195

Grote Kamer ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Grondwet 120

Wet algemene bepalingen 11

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 13b lid 2

Wet kinderopvang (Wko) 1.3 lid 2 aanhef en onder b

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. TOETSINGSVERBOD.

EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Artikel 11 van de Wet algemene bepalingen en het

toetsingsverbod van artikel 120 van de Grondwet staan bij de huidige stand van de

rechtsontwikkeling in de weg aan toetsing van artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van

de Wko aan het evenredigheidsbeginsel. Op deze punten volgt de Afdeling de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal mr. G. Snijders van 18-05-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1441](#).

Anders dan de AG is de Afdeling van oordeel dat in dit geval geen aanleiding bestaat voor zogenoemde contra-legendtoepassing van het evenredigheidsbeginsel.

[...] Uitleg artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko

[...] 9.2. Naar het oordeel van de Afdeling is artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko dwingend geformuleerd. De tekst van de bepaling is helder en laat geen ruimte om over een langere periode in het verleden kinderopvangtoeslag toe te kennen dan de in die bepaling opgenomen termijn van drie maanden voorafgaand aan de maand waarin de aanvraag is gedaan. De tekst van deze bepaling biedt dus niet de mogelijkheid om van deze termijn af te wijken. Daarnaast zijn er geen aanknopingspunten om aan te nemen dat de wetgever bedoeld heeft de mogelijkheid open te laten om onder omstandigheden af te wijken van de aanvraagtermijn uit artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko, bijvoorbeeld als is gebleken dat de aanvrager niet heeft gefraudeerd. [...]

9.3. Het voorgaande betekent dat de tekst van artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko dwingt tot de beperkte terugwerkende kracht die de Belastingdienst/Toeslagen hanteert. Het betoog van [appellante] dat de bepaling anders uitgelegd moet worden, slaagt daarom niet.

Artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko en het evenredigheidsbeginsel

[...] Is artikel 3:4, tweede lid, van de Awb hier van toepassing?

[...] 9.6. De Afdeling is van oordeel dat de toepassing van artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko niet kan worden getoetst aan artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. De Afdeling leidt dit af uit het eerste lid van dit laatste artikel, in samenhang waarmee het tweede lid moet worden gelezen. Volgens het hier van belang zijnde gedeelte van het eerste lid is een belangenafweging door het bestuursorgaan wettelijk voorgeschreven voor zover niet uit een wettelijk voorschrift een beperking voortvloeit. Een wettelijke bepaling die het bestuursorgaan dwingt in een bepaalde situatie een besluit met een bepaalde inhoud te nemen, is zo'n beperking (zie ook Kamerstukken II, 1988/89, 21 221, nr. 3, p. 66-67).

Zoals hiervoor is overwogen, is artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko dwingend geformuleerd. Dit betekent dat het de Belastingdienst/Toeslagen niet vrijstaat bij de toepassing van die bepaling belangen af te wegen. Het voorgaande geldt ook voor artikel 13b, eerste en tweede lid, van de Awir, dat hetzelfde luidt als artikel 3:4, eerste en tweede lid, van de Awb en een specifieke

bepaling bevat voor het vaststellen van beschikkingen op grond van een inkomensafhankelijke regeling.

[...] Kan artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko worden getoetst aan algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht?

* Artikel 11 van de Wet algemene bepalingen en het toetsingsverbod uit artikel 120 van de Grondwet [...] 9.9. De (grond)wetgever buigt zich op dit moment over de vraag of het toetsingsverbod in zijn huidige vorm gehandhaafd moet blijven (zie Kamerstukken II, 2021/22, 35 925-VII, nr. 169). Tot welk resultaat dit zal leiden, zal de toekomst uitwijzen. De Afdeling acht het niet aangewezen de gedachtevorming door de (grond)wetgever te doorkruisen door het toetsingsverbod nu anders uit te leggen dan voorheen. Dit betekent dat er bij de huidige stand van de rechtsontwikkeling onvoldoende aanleiding is om het toetsingsverbod anders uit te leggen dan tot nu toe in de jurisprudentie is gedaan.

9.10. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het toetsingsverbod er bij de huidige stand van de rechtsontwikkeling aan in de weg staat dat een (bepaling uit een) wet in formele zin wordt getoetst aan algemene rechtsbeginselen en (ander) ongeschreven recht. Aangezien de Wko een wet in formele zin is, kan artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko daarom niet worden getoetst aan het evenredigheidsbeginsel.

** Contra-legemtoepassing van algemene rechtsbeginselen en (ander) ongeschreven recht?

9.11. De Hoge Raad heeft in het Harmonisatiewetarrest onder meer overwogen dat het de rechter vrijstaat om in bepaalde (groepen van) gevallen een wetsbepaling buiten toepassing te laten op de grond dat toepassing van die bepaling in verband met daarin niet verdisconteerde omstandigheden in strijd zou komen met een fundamenteel rechtsbeginsel. In latere arresten (zie de hiervoor vermelde arresten Bosentan en laatstelijk Binnenvaartschip) heeft de Hoge Raad dit zo geformuleerd, dat indien sprake is van bijzondere omstandigheden die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever, aanleiding kan bestaan om tot een andere uitkomst te komen dan waartoe toepassing van de wettelijke bepaling leidt. Dat is het geval indien die niet verdisconteerde bijzondere omstandigheden de toepassing van de wettelijke bepaling zozeer in strijd doen zijn met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege moet blijven.

[...] 9.14. Bij de vraag of ruimte bestaat voor contra-legemtoepassing van algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht hoeft niet altijd eerst te worden nagegaan of sprake is van bijzondere omstandigheden die niet of niet ten volle in de afweging van de wetgever zijn verdisconteerd. Denkbaar is immers dat direct al duidelijk is dat de door de belanghebbende gestelde bijzondere omstandigheden niet meebrengen dat toepassing van de wettelijke bepaling zozeer in strijd is met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege dient te blijven. In een dergelijke situatie behoeft de vraag of de gestelde bijzondere omstandigheden wel of niet (volledig) door de wetgever zijn verdisconteerd, geen afzonderlijke beantwoording.

[...] *** Heeft de wetgever de in deze zaak aan de orde zijnde gevolgen van (toepassing van) artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko bedoeld en voorzien?

9.16. Naar het oordeel van de Afdeling doen zich in een geval als dat van [appellante] geen bijzondere omstandigheden voor die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever. De essentie van een dwingend geformuleerde termijnbepaling als die van artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko is dat degenen die niet of niet tijdig hun aanvraag indienen hun rechten verspelen, ook als zij daardoor financieel of anderszins worden gedupeerd. Die essentie kan de wetgever niet zijn ontgaan. Daarom moet worden aangenomen dat hij de gevolgen van de toepassing van een dergelijke termijnbepaling heeft bedoeld en voorzien.

Het voorgaande wordt bevestigd door de wetsgeschiedenis. [...]

9.17. Omdat zich in dit geval geen bijzondere omstandigheden voordoen die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever, komt de Afdeling niet toe aan de vraag of toepassing van artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko zozeer in strijd komt met het evenredigheidsbeginsel dat die toepassing achterwege zou moeten blijven. Dit betekent ook dat deze zaak zich niet leent voor een verdere invulling van het beoordelingskader voor contra-legemtoepassing van algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht in gevallen waarin de gevolgen van de toepassing van een wettelijke bepaling niet stroken met wat de wetgever kan hebben bedoeld of voorzien.

9.18. Uit het voorgaande volgt dat de Afdeling, anders dan de AG, geen grond of ruimte ziet om artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko hier buiten toepassing te laten wegens de door [appellante] gestelde strijd met het evenredigheidsbeginsel. [...]

Zie ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2023:852](#). Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Grote kamer van Afdeling bestuursrechtspraak loopt aan tegen hardheid van de wet") uitgebracht.

Verder wordt gewezen op de samenvattingen van deze uitspraken onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 185).

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB 2023, 196

MK ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:828](#)

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media (thans: de minister voor Primair en Voortgezet Onderwijs).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2

Definitieve Regeling bekostiging personeel PO 2019-2020 en vaststelling bedragen voor ondersteuning van leerlingen in het PO en VO 2019-2020 (de Regeling) 24 lid 4, lid 5, 35 lid 3, lid 4

ONDERWIJS. MINISTERIËLE REGELING. TERMIJNBEPALING. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL.

Het onverkort toepassing geven aan het bepaalde in de artikelen 34, vierde en vijfde lid, en 35, derde en vierde lid, van de Regeling is i.c. in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

[...] Bij twee onderscheiden besluiten [...] heeft de minister de aanvragen van SKPO voor bijzondere bekostiging "onderwijs aan asielzoekers op basisscholen die een jaar of langer en korter dan twee jaar in Nederland woonachtig zijn" en "eerste opvang asielzoekers en overige vreemdelingen" afgewezen.

[...] 6.1. Zoals ook de rechtbank heeft vastgesteld, is tussen partijen niet in geschil dat SKPO de aanvragen om bijzondere bekostiging op grond van de Regeling te laat heeft ingediend. De eerste vraag die aan de Afdeling ter beantwoording voorligt is of de minister in de door SKPO aangedragen omstandigheden aanleiding had moeten zien de aanvragen toch in behandeling te nemen.

6.2. De Afdeling is van oordeel dat de termijnoverschrijding bij de indiening van de aanvragen om bekostiging niet verschoonbaar is. [...] De rechtbank is daarom terecht tot het oordeel gekomen dat de aanvragen om bekostiging van SKPO op grond van de artikelen 34, vierde en vijfde lid, en 35, derde en vierde lid, van de Regeling door de minister moesten worden afgewezen.

[...] Evenredigheid

[...] 7.1. De tweede vraag die de Afdeling moet beantwoorden is of de minister door geen bekostiging aan de SKPO te verlenen in strijd met het in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel heeft gehandeld.

[...] 7.3. Anders dan de rechtbank acht de Afdeling de uitvoerbaarheid van de Rijksbegroting in dit specifieke geval niet zwaarder wegend dan de belangen van SKPO. Zoals SKPO heeft gesteld en door de minister niet is weersproken, is in de Rijksbegroting al rekening gehouden met bekostiging voor De Wereldwijzer. Daar komt bij dat de minister op de zitting desgevraagd te kennen heeft gegeven dat het doorschuiven van het bedrag van € 135.000,00 naar het volgende begrotingsjaar op zichzelf geen grote problemen zal opleveren. Ook aanvragen die in november worden gedaan, dus na afsluiting van de begroting, komen immers ten laste van het volgende jaar. Datzelfde geldt voor de resultaten van eventuele correcties op de uitgaven. Daar staat tegenover dat het toekennen van de volledige aangevraagde bekostiging in dit geval niet evenredig zou zijn omdat SKPO, zoals hierboven onder 6.2 uiteen is gezet, een duidelijk verwijt kan worden gemaakt voor het te laat indienen van de aanvragen. Daarom zal de Afdeling zelf in de zaak voorzien door te bepalen dat de minister alsnog 50% van de door SKPO op 14 december 2020 aangevraagde bekostiging toekent. Het vorenstaande betekent dat het onverkort toepassing geven aan het bepaalde in de artikelen 34, vierde en vijfde lid, en 35, derde en vierde lid, van de Regeling in dit geval in strijd is met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. [...]

Zie over deze uitspraak ook het [persbericht](#) ("Grote kamer van Afdeling bestuursrechtspraak loopt aan tegen hardheid van de wet").

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2023, 197

Rechtbank Overijssel, 23-02-2023, [ECLI:NL:RBOVE:2023:666](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 3.27 lid 7

STUDIEFINANCIERING. NIET-TIJDIGE STOPZETTING STUDENTENREISPRODUCT.

Verweerder gaat met zijn rigide standpunt voorbij aan de menselijke maat, zoals neergelegd in artikel 3.27, zevende lid, van de Wsf 2000.

5.3 Het geschil gaat om de vraag of het eiser kan worden toegerekend dat hij niet op tijd zijn studentenreisproduct heeft stopgezet. Eiser voert - kort gezegd - aan dat dit niet kan, omdat hij vanwege long covid (uiteindelijk) niet aan zijn hbo-opleiding heeft kunnen beginnen. Deze beroepsgrond slaagt. De rechtbank oordeelt dat het eiser niet kan worden toegerekend, omdat in dit geval sprake is van overmacht. Eiser had niet kunnen voorzien dat hij vanwege long covid niet aan de hbo-opleiding had kunnen beginnen. Er is dan ook geen sprake van enige keuze die voor eisers eigen rekening en risico komt.

5.4 Het standpunt van verweerder dat het eiser wel kan worden toegerekend, kan de rechtbank niet volgen. Niet in geschil is dat verweerder akkoord is gegaan met de overbruggingsperiode. Vaststaat dat eiser het reisproduct onmiddellijk op 23 augustus 2022 heeft stopgezet, nadat hem duidelijk werd dat hij vanwege ziekte niet met zijn hbo-opleiding kon beginnen.

Tot dat moment was er voor eiser geen aanleiding om aan te nemen dat hij mogelijk niet met zijn hbo-opleiding zou kunnen beginnen. Dat er al langer gezondheidsklachten waren, maakt dit niet anders omdat pas in augustus 2022 bij toenemende klachten de diagnose long covid is gesteld en het revalidatieproces toen is bepaald. De stelling van verweerder dat de al langer bestaande gezondheidsklachten van eiser bij hem al eerder het idee hadden moeten geven dat hij wellicht niet met zijn hbo-opleiding zou kunnen beginnen, is een slag in de lucht en feitelijk niet onderbouwd. De rechtbank deelt dan ook het standpunt van eiser, dat verweerder met zijn rigide standpunt voorbijgaat aan de menselijke maat, zoals neergelegd in artikel 3.27, zevende lid, van de Wsf 2000. [...]

6. Het beroep is gegrond. [...]

JnB 2023, 198

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 20-02-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:1131](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO), verweerder.
Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000)

Besluit studiefinanciering 2000 (Bsf 2000) 6 lid 1 aanhef en onder d, 10

STUDIEFINANCIERING. AANVULLENDE BEURS. VERZOEK LOSKOPPELING TERECHT AFGEWEEZEN. GEEN SPRAKE VAN ONINBARE ALIMENTATIE. Eiser heeft een brief van het LBIO overgelegd met daarbij een saldo-overzicht van gevorderde en betaalde bedragen aan alimentatie van oktober 2019 tot en met december 2020. Uit dit saldo-overzicht blijkt dat eisers vader iedere maand gedurende peiljaar 2020 alimentatie heeft betaald voor eiser. Weliswaar zijn de bedragen aan betaalde alimentatie vele malen lager dan de gevorderde bedragen, toch betekent dit dat er geen sprake was van geheel oninbare alimentatie in het peiljaar. De rechtbank is met DUO van oordeel dat niet kan worden gesproken van oninbare alimentatie in de zin van artikelen 6, eerste lid, aanhef en onder d, en 10 van het Bsf 2000. DUO heeft dan ook terecht het inkomen van de vader niet losgekoppeld. Beroep ongegrond.

JnB 2023, 199

Rechtbank Midden-Nederland, 22-12-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:5812](#)

Dienst Uitvoering Onderwijs, Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Wet Studiefinanciering 2000 (Wet Studiefinanciering)

STUDIEFINANCIERING. HALFWEZENPENSIOEN. BIJVERDIENGRENS. De wetgever heeft er voor gekozen dat het door de Belastingdienst verstrekte inkomensgegeven in alle gevallen bepalend is voor het toetsingsinkomen en daarmee van het meerinkomen. Dat betekent dat de omstandigheid dat de bijverdiengrens is overschreden doordat het halfwezenpensioen in één jaar is betaald in plaats van over drie jaren, er niet toe leidt dat mag worden afgezien van een vordering in verband met meerinkomen. De rechtbank begrijpt dat het oneerlijk voelt voor eiseres dat zij nu met een terugvordering wordt geconfronteerd. Maar dat komt dus voort uit het feit dat de minister wettelijk verplicht is om uit te gaan van het toetsingsinkomen en daarvan niet kan afwijken. Beroep ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 200

ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:832](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 18

Gemeentewet 125

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw) 170, 171, 172, 173

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 24

Besluit wegslepen van voertuigen 2

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer 34, 35

Wegsleepverordening Gemeente Den Haag

WEGENVERKEERSWET 1994. HANDHAVING. SPOEDEISENDE BESTUURSDWANG.

VERNIETIGING VOERTUIG. TERUGKOPPELING AAN REGELGEVER. I.c. kon het besluit om spoedeisende bestuursdwang toe te passen niet aan [appellant] bekend worden gemaakt. Het gevolg daarvan is dat het college, gelet op artikel 172, tweede lid, van de Wvw niet mocht overgaan tot vernietiging van het voertuig. Om dit soort situaties te voorkomen, ligt het op de weg van de minister om nadere regels als bedoeld in artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, derde onderdeel, van de Wvw te stellen voor de wijze waarop kennisgevingen aan eigenaren van voertuigen met buitenlandse kentekens worden gegeven.

[...] Bij besluit van 29 november 2017 heeft het college zijn beslissing op schrift gesteld om op dezelfde datum spoedeisende bestuursdwang toe te passen door het voertuig van [appellant] met kenteken [...] (hierna: het voertuig) weg te slepen en in bewaring te stellen.

Bij besluit van 8 januari 2018 heeft het college toestemming verleend om het voertuig te vernietigen.

[...] Vernietiging van het voertuig

[...] 6.6. In artikel 172, tweede lid, van de Wvw is onder meer bepaald dat vernietiging van een voertuig niet plaatsvindt binnen twee weken na de bekendmaking van de beschikking tot oplegging van een last onder bestuursdwang krachtens artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wvw. Met deze bepaling is beoogd om eigenaren van voertuigen op de hoogte te stellen dat spoedeisende bestuursdwang is toegepast en hen de mogelijkheid te bieden om vernietiging van hun voertuig te voorkomen door het voertuig tijdig af te halen. Bekendmaking van het besluit tot toepassing van spoedeisende bestuursdwang is daarmee een essentiële voorwaarde voor het aanvangen van de termijn van twee weken als bedoeld in artikel 172, tweede lid, van de Wvw. Dit betekent dat het besluit van 29 november 2017 waarbij op schrift is gesteld dat op die datum spoedeisende bestuursdwang is toegepast door het voertuig van [appellant] weg te slepen en in bewaring te stellen, eerst aan [appellant] bekend moest worden gemaakt. In artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wvw is limitatief een aantal wijzen van bekendmaken vermeld. Omdat het kenteken van het voertuig van [appellant] niet in Nederland maar in Slowakije was geregistreerd, kon het college niet achterhalen aan wie het kenteken was opgegeven als bedoeld in artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, eerste onderdeel, van de Wvw. [...] Gelet op het voorgaande heeft het college zich naar het oordeel van de Afdeling terecht op het standpunt gesteld dat het geen mogelijkheden had om het besluit op grond van artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, eerste onderdeel, van de Wvw bekend te maken. De wetgever heeft in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 171 van de Wvw (Kamerstukken II 1996/97, 23 491, nr. 5, blz. 10) onderkend dat zich problemen konden voordoen bij het geven van een kennisgeving aan eigenaren van voertuigen met buitenlandse

kentekens en heeft om die reden in artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, derde onderdeel, van de Wvw in de mogelijkheid voorzien om nadere regels te stellen:

"[...]."

De minister heeft evenwel geen aanleiding gezien om de mogelijkheid te benutten om bij ministeriële regeling nadere regels te stellen, zodat het college op grond van deze bepaling evenmin het besluit aan [appellant] bekend kon maken. Het college kon het besluit daarom alleen op grond van artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, tweede onderdeel, van de Wvw bekendmaken nadat [appellant] aangifte had gedaan van vermissing van zijn voertuig. [appellant] heeft echter geen aangifte van vermissing van zijn voertuig gedaan, zodat het besluit om spoedeisende bestuursdwang toe te passen niet aan [appellant] bekend kon worden gemaakt. Het gevolg daarvan is dat het college, gelet op artikel 172, tweede lid, van de Wvw niet mocht overgaan tot vernietiging van het voertuig. Dat aan het wegslepen en in bewaring stellen voor het college kosten zijn verbonden die op een bepaald moment niet meer in relatie staan tot de waarde van het voertuig is, gelet op feit dat de wetgever deze concrete situatie voor ogen heeft gehad en de minister de mogelijkheid heeft gegeven om nadere regels te stellen maar de minister aan die mogelijkheid geen uitvoering heeft gegeven, geen reden om zonder aan de in de wet neergelegde kennisgevingsplicht gehoor te geven over te gaan tot vernietiging van het voertuig.

Het besluit van 8 januari 2018, waarbij het college toestemming heeft verleend om het voertuig te vernietigen, mist derhalve een wettelijke grondslag. [...]

[...] Terugkoppeling aan de regelgever

7. De Afdeling merkt op dat, om dit soort situaties te voorkomen, het op de weg van de minister ligt om nadere regels als bedoeld in artikel 171, eerste lid, aanhef en onder b, derde onderdeel, van de Wvw te stellen voor de wijze waarop kennisgevingen aan eigenaren van voertuigen met buitenlandse kentekens worden gegeven. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 201

Rechtbank Rotterdam, 24-02-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:1451](#)

Minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 28

WOB. BIBOB. Artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob ziet op alle gegevens met betrekking tot een derde die in een Bibob-procedure zijn verkregen en onder een 'derde' als bedoeld in die bepaling wordt ook verstaan de (rechts)persoon die voorwerp is van het Bibob-onderzoek.

Verwijzing naar ABRS 08-06-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ7424](#) en 25-01-2023,

[ECLI:NL:RVS:2023:265](#). Verweerder heeft het Wob-verzoek van eiser om openbaarmaking van stukken die zien op de procedure om een Bibob-advies te verkrijgen terecht afgewezen.

[...] Bij [...] (het primaire besluit) heeft verweerder een verzoek van eiser om openbaarmaking van stukken op grond van de Wet openbaarheid bestuur (Wob) afgewezen.

[...] 4.1. De rechtbank stelt voorop dat eiser niet aan verweerder heeft verzocht om openbaarmaking van een Bibob-advies – dat er ook niet is – maar om openbaarmaking van de correspondentie

tussen de gemeente Schiedam en het Landelijk bureau Bibob rondom een aanvraag om (eventueel) een Bibob-advies over eiser op te stellen. [...]

4.2. De rechtbank overweegt dat artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob een geheimhoudingsverplichting bevat die de Wob opzij zet. Uit rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling), meer in het bijzonder de uitspraken van 8 juni 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ7424](#), en 25 januari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:265](#), volgt dat artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob niet alleen ziet op het Bibob-advies, zoals gedefinieerd in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob. Volgens de tekst van die bepaling wordt in algemene zin gesproken over “gegevens met betrekking tot een derde”. Gegevens met betrekking tot een derde kunnen ook gegevens betreffen die aangeleverd zijn door de natuurlijke persoon of rechtspersoon die voorwerp is van een onderzoek krachtens de Wet Bibob, aldus de Afdeling in voormelde uitspraken. De rechtbank overweegt mede op grond van het vorenstaande dat artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob ziet op alle gegevens met betrekking tot een derde die in een Bibob-procedure zijn verkregen en dat onder een ‘derde’ als bedoeld in die bepaling ook wordt verstaan de (rechts)persoon die voorwerp is van het Bibob-onderzoek.

4.3. Eiser heeft gevraagd om openbaarmaking van alle correspondentie (waaronder e-mail- en appverkeer) tussen het Landelijk bureau Bibob en de gemeente Schiedam, die betrekking heeft op een aanvraag om (eventueel) een Bibob-advies over hem op te stellen. De rechtbank is van oordeel dat eisers verzoek betrekking heeft op gegevens met betrekking tot een derde – onder welke noemer eiser zelf dus ook valt – die zijn verkregen in een Bibob-procedure, zoals bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob. Gelet op wat er onder 4.2 is overwogen, vallen die gegevens in zijn geheel onder de geheimhoudingsverplichting van voormelde bepaling. Dit betekent dat deze gegevens door verweerder niet, ook niet als de informatie vooral over eiser zou gaan en de delen die over anderen zouden gaan onleesbaar zouden worden gemaakt, openbaar mogen worden gemaakt. Voor het maken van een belangenafweging, zoals door eiser bepleit, bestaat gelet op het imperatieve karakter van artikel 28, eerste lid, van de Wet Bibob geen ruimte.

4.4. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat verweerder het Wob-verzoek van eiser terecht heeft afgewezen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 202

MK ABRS, 28-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:751](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen. Arrest X. Unierecht is niet van toepassing op de Afsluitingsregeling.

2. Het gaat in deze zaak om een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking niet-tijdelijke humanitaire gronden op grond van de 'Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen' (hierna: de Afsluitingsregeling). [...]

6. De rechtbank heeft overwogen dat het Unierecht niet van toepassing is op de aanvraag. De vreemdelingen klagen in grief 2 dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het Unierecht wel van toepassing is. Zij wijzen op artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn (PB 2008 L 348). Hierin staat onder meer dat de lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen kunnen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

6.1. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 17 augustus 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2290](#), onder 8.5, heeft overwogen, verleent artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn geen bevoegdheid om te voorzien in een regeling voor schrijnende gevallen, wat betekent dat het EU Handvest niet van toepassing is op de Afsluitingsregeling.

De Afdeling voegt hier nu aan toe dat zij een bevestiging hiervan ziet in het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2022, X, [ECLI:EU:C:2022:913](#), punten 86 en 87. Hierin heeft het Hof namelijk het volgende overwogen.

"86. Wat in het bijzonder artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115 betreft, deze bepaling is beperkt tot de mogelijkheid voor de lidstaten om op basis van hun nationale recht, en niet op basis van het Unierecht, in schrijnende gevallen om humanitaire redenen een verblijfsrecht toe te kennen aan illegaal op hun grondgebied verblijvende derdelanders.

87. Volgens artikel 51, lid 2, van het Handvest breiden de bepalingen ervan de werkingssfeer van het Unierecht niet uit. Bijgevolg kan niet worden geoordeeld dat een lidstaat op grond van artikel 7 van het Handvest ertoe gehouden kan zijn om aan een binnen de werkingssfeer van voornoemde richtlijn vallende derdelander een verblijfsrecht toe te kennen."

JnB 2023, 203

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 08-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2189](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. Afwijzing aanvraag mvv voor verblijf als familie- of gezinslid. Eiseres stelt dat bij verweerder sprake is van institutionele vooringenomenheid en discriminatoire prikkels, waardoor bij referent als Ghanees uit de [wijk] eerder is overgegaan tot nader onderzoek dan bij anderen. Verweerder had voldoende indicatoren voor het doen van nader onderzoek vanwege voldoende twijfel aan authenticiteit van de gestelde huwelijksrelatie. Gelet op de stukken en het verhandelde op de zitting zijn zowel de beoordeling van de indicatoren voor het doen van nader onderzoek als het nader onderzoek op zichzelf ingegeven door een individuele toets van de relevante feiten en omstandigheden. Voor institutionele vooringenomenheid en discriminatoire prikkels, waardoor bij referent eerder is overgegaan tot nader onderzoek dan bij anderen, zijn geen aanwijzingen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 204

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2336](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. De asielaanvraag van een statushouder in Bulgarije is niet-ontvankelijk verklaard. Eiseres is hoogzwanger en beschikt niet meer over haar identiteitsdocumenten. In de Bulgaarse wetgeving is een bijzondere intrekingsgrond opgenomen. Reden voor intrekking van de status kan zijn dat een statushouder niet op tijd de status verlengt of bij verlies van de documenten deze niet binnen 30 dagen vernieuwt. Verweerder heeft onvoldoende onderzocht of ten aanzien van eiseres gelet op deze omstandigheden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2023, 205

MK ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:800](#)

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 17

OPVANG. Vergoeding van buitengewone kosten. COa mag de Handleiding Vergoeding Buitengewone Kosten 2019 als interne gedragslijn volgen. Kosten van griffierecht kan in dit geval niet worden aangemerkt als noodzakelijke kosten als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005.

De Handleiding als interne gedragslijn

4. Het COa klaagt in de eerste grief terecht dat de rechtbank ten onrechte geen waarde heeft gehecht aan de Handleiding Vergoeding Buitengewone Kosten 2019 met als motivering dat de Handleiding niet is gepubliceerd. Het COa voert terecht aan dat de Handleiding de interne gedragslijn van het COa weergeeft en dat het de gedragslijn mag volgen, zolang het de keuze daarvoor in elk individueel besluit motiveert. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 25 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1041](#), onder 5.2. Het COa voert verder terecht aan dat het de Handleiding Vergoeding Buitengewone Kosten 2019 heeft meegezonden met het besluit van 28 februari 2022.

[...]

De noodzaak van de kosten [...]

6.3. De Afdeling is van oordeel dat het COa zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het griffierecht in dit geval niet kan worden aangemerkt als noodzakelijke kosten als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005. In het besluit van 28 februari 2022 staat dat het niet-vergoeden geen gevolgen heeft voor de verblijfstatus en de opvang van de vreemdeling. Ook staat daar dat het geen kosten zijn die in enige mate gerelateerd zijn aan de (medische of mentale) situatie van de vreemdeling. Dit is volgens de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 wel een voorwaarde om kosten als noodzakelijk aan te kunnen merken. De vreemdeling heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit kan blijken dat het niet-vergoeden gevolgen heeft voor zijn verblijfstatus of de opvang. Datzelfde geldt voor zijn medische of mentale situatie. Het COa mocht daarom vergoeding van de kosten weigeren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 206

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 24-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2205](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Italië. Circulair letter. Het ligt op de weg van verweerder om nader te motiveren dat geen sprake is van een structurele tekortkoming in de opvangvoorzieningen in Italië en om onderzoek te doen naar de concrete stand van zaken in Italië met betrekking tot de opvangvoorzieningen.

6. Tot op heden heeft deze zittingsplaats geoordeeld dat het opschorten van de overdrachten door Italië een tijdelijk, feitelijk overdrachtsbeletsel vormde. De rechtbank ziet nu aanleiding daarvan terug te komen. Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerder onder voorgenoemde omstandigheden niet onverkort en zonder nadere motivering stellen dat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. De rechtbank acht in dit verband van belang dat al sinds 5 december 2022 geen overdrachten van Dublinclaimanten plaatsvinden aan Italië. Er is op dit moment geen (nieuwe) informatie bekend over de redenen waarom de overdrachten niet plaatsvinden. Verweerder heeft geen bericht ontvangen van Italië over de gang van zaken na week 6 en verweerder heeft ook zelf geen onderzoek of navraag gedaan naar de stand van zaken. Er is dus niet meer bekend dan dat er op dit moment nog altijd geen overdrachten plaatsvinden vanwege het niet beschikbaar zijn van (voldoende) opvangvoorzieningen in Italië en dat onduidelijk is hoe lang deze situatie zal voortduren. De rechtbank ziet hierin en hetgeen ambtshalve bekend is over de opvangvoorzieningen in Italië, een aanknopingspunt dat sprake kan zijn van een structurele tekortkoming in de opvangvoorzieningen in Italië. Het ligt dan op de weg van verweerder om nader te motiveren dat hiervan geen sprake is en om onderzoek te doen naar de concrete stand van zaken in Italië met betrekking tot de opvangvoorzieningen. Dit onderzoek zou onder meer gericht moeten zijn op de vraag hoe lang deze situatie zal voortduren, waar de problemen in de opvangvoorzieningen concreet uit bestaan en welke oplossingen of ontwikkelingen te verwachten zijn. Nu verweerder heeft nagelaten dergelijk onderzoek te verrichten is het besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en is het besluit ook onvoldoende gemotiveerd. Eisers beroepsgrond slaagt.

JnB 2023, 207

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 24-02-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:2182](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Italië. Circulair letter. Verwijzing naar arrest N.S. en Jawo. Eiser heeft bewijs geleverd voor risico op schending artikel 4 van het Handvest. Het is vervolgens aan de rechtbank om te beoordelen of er sprake is van structurele tekortkomingen, maar dat kan niet bij gebrek aan informatie. Verweerder is de meest gereede partij om deze informatie te verzamelen. Beroep gegrond.

JnB 2023, 208

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2454](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Bulgarije. Er zijn voldoende aanknopingspunten dat de fundamentele systeemfout in de asielprocedure van Bulgarije als gevolg van pushbacks ook relevant is voor Dublinclaimanten. De staatssecretaris had nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Bulgarije te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Bulgarije niet voor risico van de vreemdeling komen. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat hij voor Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 209

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 22-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2098](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 15

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Beoordeling rechter na 'lange periode' van bewaring. De laatste uitspraak van deze rechtbank is drie-en-een-halve maand geleden gedaan, namelijk op 1 november 2022. De rechtbank is van oordeel dat een periode van drie-en-een-halve maand na de laatste uitspraak van deze rechtbank, ook afgezet tegen de maximale duur van een maatregel van bewaring op grond van de Terugkeerrichtlijn, geen aanleiding geeft om te oordelen dat de toetsing niet op tijd aan controle door een rechterlijke autoriteit is onderworpen.

JnB 2023, 210

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 24-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2222](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 15

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank is van oordeel dat uit de Terugkeerrichtlijn en het arrest van 8 november 2022 [[ECLI:EU:C:2022:858](#)] niet is af te leiden dat de rechter zelf het initiatief moet nemen om de voortdrijving van de maatregel van bewaring te beoordelen. Dit neemt niet weg dat uit het arrest en artikel 15, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat in het geval van een lange periode, zoals hiervoor uiteengezet 3 maanden, de toets van verweerder aan controle door een rechterlijke autoriteit moet worden onderworpen. Dat is hier niet gebeurd.

De rechtbank volgt verweerder niet in zijn stelling dat de late kennisgeving en als gevolg daarvan het pas later plaatsvinden van de rechterlijke controle, niet uitmaakt omdat alsnog kan worden bekeken hoe de toets door verweerder is verricht op het moment dat drie

maanden waren verstreken. Het voortduren van de maatregel van bewaring vanaf 3 maanden na de sluiting van het onderzoek in de vorige procedure is onrechtmatig.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2023, 211

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 01-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:2354](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 18 lid 1

PROCESRECHT. Niet kan worden volgehouden dat een medisch onderzoek als door het immo is verricht niet relevant was voor beoordeling van de ingewilligde asielaanvraag in de zin van artikel 18, eerste lid, van de Procedurerichtlijn. Dit betekent dat de kosten daarvoor volgens dit artikel moeten worden betaald uit openbare middelen. Richtlijnconforme toepassing van de gedragslijn in IB 2020/139 had dus tot toewijzing van het verzoek om kostenvergoeding moeten leiden. De rechtbank verklaart het beroep van eiser gegrond en voorziet zelf in de zaak door te bepalen dat eisers verzoek om vergoeding wordt ingewilligd.

[Naar inhoudsopgave](#)